

Śaraṇagati

BR. 35

SRAVANA, 03.01.14.

SLIJEDITE SVOJU DUHOVNU ČEŽNJU

Novogodišnja poruka Śacīnandane Swamija

Iskoristio bih priliku obilježavanja nove kalendarske godine i zahvalio vam što čitate ovu novogodišnju poruku. Ove nas riječi povezuju, i velika mi je čast susresti iskrene duhovne tragaocce poput vas. Nadam se da ćemo u budućnosti imati puno više prilika za osobne susrete i razmjene spoznaja – a ne samo za susrete u cyber-prostoru.

U posljednje sam se vrijeme pitao što je to što nas sprječava da živimo život za kojim čežemo, i morao sam zaključiti da smo često sami sebi najveći neprijatelji. Umjesto da živimo život punim plućima, dopuštamo da nama poput tiranina vladaju strah, sebičnost, ljutnja i bezvoljnost. Sami sebe bacamo u zatočeništvo! Netko mi je jednom rekao: „Onoliko koliko je ljudi na svijetu, toliko je načina da sami sebe sabotiramo.“

Čak i svete osobe mogu same sebe sabotirati. Jeste li se ikada pitali što je zajedničko Prahlađu Mahārāju, Nelsonu Mandeli, Buddhi, Majci Terezi i Isusu? Usprkos njihovim nedostacima, uspjeli su se dići iznad svojih unutarnjih slabosti – ili su se barem snažno trudili to učiniti.

U stara su vremena indijanski ratnici kupovali borbene konje u Afganistanu. Kako bi odlučili koji će konj moći izdržati teret ratovanja, ratnici su osmislili test. Uveli bi konja u tor. Tada bi u više navrata u tor pustili čovjeka koji bi agresivno vikao na konja i prijetio mu štapom. Snažni bi konji uvijek preskočili ogradu tora i pobjegli. Oni ne bi podnosili prijetnju. Slabiji bi konji pak lako bili slomljeni.

Kada bi konj preskočio ogradu, ratnici su znali da su pronašli konja na kojega se u bitci mogu osloniti.

Naši su životi prepuni neprihvatljivih prijetnji. Neke od tih prijetnji dolaze izvana, poput čovjeka sa štapom, a neke su u nama – strah, pohlepa, frustracija. Što možemo učiniti kako bismo nadvladali prijetnje i “preskočili ogradu”?

Slabost i samosabotažu možemo svladati jedino ako se oslonimo na našu urođenu duhovnu snagu. Molim vas da ne dovodite u pitanje činjenicu da posjedujete takvu snagu. Rođeni ste s njom.

ŽIVIMO U DOBU MASOVNE ZABLUDE

Duhovna nam snaga može pomoći da nadidemo najveću prepreku u potrazi za vlastitim interesom: zabludu da su neke druge stvari zanimljivije ili važnije od samospoznaje. Te su druge stvari često povezane s beznačajnim udovoljavanjem osjetilima, koje nas konopima vezuju za život duhovnog i materijalnog kompromisa.

SLIJEDITE SVOJU ČEŽNJU

Moj duhovni učitelj, Śrīla Prabhupāda, jasno je ukazao na potrebu za duhovnom dimenzijom:

„Duhovna duša želi izaći iz ograničenog svijeta materijalnog ropstva i ispuniti svoju želju za potpunom slobodom. [...] Želi ugledati bezgranično svjetlo i duh. Potpunu slobodu dostiže kada susretne savršeno duhovno biće, Božansku Osobu. U svakom živom biću tinja uspravna ljubav prema Bogu, ali se njegovo duhovno postojanje očituje kroz grubo tijelo i um u obliku iskrivljene naklonosti prema gruboj i suptilnoj materiji. Stoga moramo obavljati propisane dužnosti koje će probuditi našu božansku svjesnost.“ SB 1.2.8, smisao

Svi imamo želje, ali duhovna čežnja podrazumijeva želju za onim što ovaj svijet ne može ponuditi. Duhovna je čežnja duši prirodna. Čežnja je ispunjena nadom, ili onime što nazivamo težnjom.

Duhovna čežnja slatkom boli otvara srce čineći ga mekšim. Strah od boli često nas nagoni da potisnemo naše duhovne čežnje i dopustimo im da poprime oblik okova materijalnih vezanosti. Tada se duhovna čežnja pretvara u čežnju za stvarima koje duši ne mogu pružiti zadovoljstvo.

Trebali bismo znati da duhovnu čežnju ne možemo uništiti potiskivanjem, jer je ona utkana u ljudsko postojanje. Tako potisnuta duhovna čežnja izranja na površinu naše svjesnosti, usmjeravajući se na mjesta gdje smo posebno ranjivi – što su često naše vezanosti. Takva nas, krivo usmjerena čežnja, čak može uvući u razne vrste ovisnosti.

Svi znamo da su ovisnosti usmjerene na potrebu za položajem, uspjehom, naklonošću, prijateljstvom ili nekom drugom vrstom emotivne utjehe, i da se često počinju očitovati kroz male pokušaje udovoljavanja osjetilima, možda toliko beznačajne kao što je jedenje čokolade kada se osjećamo usamljeno. Često na taj način, prije nego što se snađemo, steknemo naviku koje se ne možemo osloboditi, naviku koja se suprotstavlja našem integritetu.

Trebali bismo znati da su naše, manje ili više ozbiljne, materijalne vezanosti uistinu potisnuta čežnja za duhovnom dimenzijom u kojoj možemo pronaći savršenu ljubav. Čežnemo za nečim što će dotaknuti naše srce i pružiti nam potpunu ljubav i tada ćemo učiniti sve – i osloboditi se svega – kako bismo ostali u dodiru s njome.

Ali moramo napraviti sve što je potrebno da bismo zaronili duboko. Stoga djelovanje u duhovnoj praksi između ostalog znači usredotočenje na duhovno u svakoj prilici i dopuštanje duhovnoj, a ne materijalnoj čežnji da nas ispuni.

Želite li da u vama oživi duhovna čežnja, morate doći u dodir s duhovnom dimenzijom u svome životu i održati se u toj svjesnosti što je više moguće. Znat ćete da ste dotakli tu dimenziju jer ćete osjetiti da napuštate granice materije; ptica vaše duše oslobodit će vas svih okova.

Slijedi kratka meditacija koja će vam pomoći da pronađete svoju duhovnu čežnju:

LICE U TAMI

Nikada neću zaboraviti – blistavo lice u tami koje me se dojmilo kao nijedno drugo, a ostalo mi je u sjećanju zbog svoje tihe poruke.

Podijelio bih s vama nezaboravno iskustvo:

Dok sam boravio u podnožju brda Govardhan (svetog brda u Vṛndāvanu, u Indiji), ponekad bih ga obilazio kao čin obožavanja. Jednom sam prilikom zastao na Rādhā-kuṇḍu (jednom od svetih jezera koja okružuju brdo Govardhan) da bih se ondje okupao. Postalo je kasno. Obilazak sam mogao nastaviti tek kada se spustila noć. Put je bio posve taman. Mjesec je bio mlad i nije bilo nijedne vidljive zvijezde. Zbog nestanka struje nijedna svjetiljka nije odisala životom.

Odvojite nešto vremena od svog užurbanog života i sjednite negdje gdje vas nitko neće ometati. Dopustite da se zvuci koji inače ispunjavaju vaš život izgube u tišini. Tada se upitajte: „Osjećam li povezanost s Gospodinom?“ U tišini oslušajte odgovor.

Osjećate li povezanost sa Svevišnjim, ili ste izgubili dodir s Njime? Događa li vam se da samo *razmišljate* o duhovnoj spoznaji ili je doista *živite*? Je li vaša svjesnost Krišne živa ili je suha i samo teoretska?

Ovakva pitanja i iskreni odgovori mogu probuditi glas vaše čežnje – onaj koji zanemarujete ili mu se planirate posvetiti onda kada ćete imati više vremena. Dopustite tom glasu da zapjeva glasnije da ga možete čuti.

Tada ga slijedite.

Jedan savjet: Jednom kada dođete u dodir sa svojom duhovnom čežnjom, ojačajte je duhovnom praksom. Neka vaša duhovna praksa podupire sve promjene koje u životu morate učiniti da biste mogli osnaženi iznutra slijediti svoju čežnju.

Slijedi nadahnjujuća poruka Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura na temu čežnje:

„O dušo koja si nalik ribi,
zašto se uvijek iznova zaplićeš u mrežu māye,
privučena beznačajnim zadovoljstvima?
Kada si tako zarobljena u mreži iluzije
ostaješ u duhovno oslabljenom stanju.
Molim te, služi Gospodina svoga srca,
i snagom koju ti daje bhakti (predanost)
plivaj slobodno u oceanu ljubavi prema Krišni.“

(Gitāvālī, Śreyo-Nirṇaya)

Dragi čitatelji, molim se da ove godine svatko od nas uspješno pronađe i slijedi svoju duhovnu čežnju. Uvjeren sam da će vam tada nova godina biti najbolja do sada i da će predstavljati odskočnu dasku prema ispunjenijem životu.

Počašćen sam što mogu podijeliti ovu poruku s vama. Hvala vam na prilici da za vas napravim ovu malu službu.

Želim vam sve najbolje i puno duhovne snage,
Sacinandana Swami

Śācīnāndana Swami, Njemačka, 31. prosinac, 2013.

Hodajući, povremeno bih isključivao svoju svjetiljku i na taj način štedio staru bateriju koja je morala potrajati još dva sata, dok se ne vratim ondje gdje sam boravio. Ponekad bih došao vrlo blizu uspavanih krava, a jednom sam se skoro zaletio u bika koji je odmarao na putu. „Nikada nemoj probuditi bijesnog bika“, pomislio sam.

No tada sam učinio jednu pogrešku. Postavši nesmotren, spotaknuo sam se preko nekolicine uspavanih majmuna. Vriscnuli su zbog šoka i straha. I tada je jedan od njih – možda vođa čopora – napao. Još uvijek na nozi imam ožiljak na mjestu gdje su me uhvatile njegove kandže.

Kada sam stigao do Kusum Sarovara (Jezera cvijeća), u daljini se upalilo svjetlo. Ugasio sam svoju svjetiljku, uvjeren kako sam moram slijediti svjetlo koje sam vidio da bih napredovao na svom putu. Odjednom sam osjetio da nešto leži ispred mene i već u idućem trenutku skoro sam se s nekim sudario. Osjetio sam da je netko ispred mene instinktom – instinktom noćnog lugalice. Svjetlost iz daljine nije osvijetljivala predmete i osobe u blizini. Da ne bih stao na nešto ili nekoga, hitro sam se nagnuo na lijevu stranu i skočio naprijed. Kada sam vratio ravnotežu upalio sam svoju umiruću svjetiljku i okrenuo se u namjeri da vidim što ili koga sam upravo izbjegao.

Nisam bio spreman za ono što sam vidio u prigušenu svjetlu. Bio je to sādhu (sveti čovjek) obučen u crvenkastu tkaninu s turbanom. Sjedio je prekrizanih nogu na kariranom prekrivaču u tami. Njegovo je lice bilo jako privlačno: imalo je poseban sjaj. Bilo je okruženo toplim žućkastim svjetlom. Samo lice – ništa više! Sjedio je ondje i meditirao, a zbog božanske prisutnosti u njegovu srcu sjajilo je posebnim sjajem. Pogledavši ga izbliza, osjetio sam veliku privlačnost prema njegovu licu i njemu kao osobi. Nesvjestan svijeta oko sebe, sve tamnije noći, zalutalih životinja poput krava, majmuna i pasa, povremenih zakašnjelih hodočasnika, bio je u svome svijetu i slavio je susret s Gospodinom u svom srcu.

Nije bio u doticaju s onim što ga je okruživalo – svijet mu više nije bio potreban, i ništa što svijet nudi, jer je pronašao Gospodina u vlastitu srcu. Izreka kaže: U usporedbi s onim što se nalazi u nama, ono što se nalazi izvan nas od malog je značaja. Ovaj je sādhu to svakako spoznao.

Istinskom bhakti Kṛṣṇa je uvijek vidljiv u srcu. Śrīla Prabhupāda (moj duhovni učitelj) napisao je u svojim posljednjim danima: „Ako se osoba uzdigne na razinu čistog predanog služenja, Kṛṣṇa je uvijek vidljiv u dubini njezina srca. Onaj tko je dostigao takvo savršenstvo posjeduje potpunu ljepotu u transcendentalnom blaženstvu. Pokret za svjesnost Kṛṣṇe pokušaj je da se Kṛṣṇa zadrži u središtu, jer ako se to učini sve će aktivnosti automatski postati prekrasne i blažene.“ SB 10.13.8

Nadam se da će sādhuovo lice dugo ostati u mom sjećanju i da ću upamtiti njegovu nijemu uputu – da budem uronjen u misli o Kṛṣṇi, čak i okružen stvarima koje me ometaju poput složenih odnosa, uznemirujućih misli ili majmuna u mračnoj noći.

Neka ova molitva mjesecolikom Gospodinu uništi unutarnju tamu:

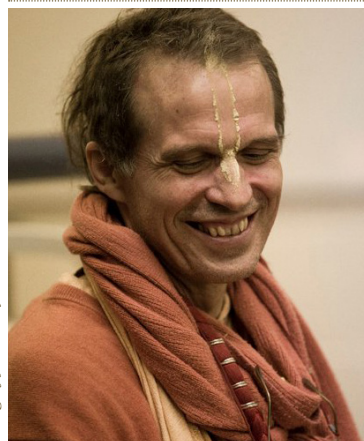
„O, kada ću doseći jedino blago, Kṛṣṇu,
i položiti Ga u dubinu svoga srca,
i na taj način ublažiti vatru koja gori u mojoj duši?“

Lijepo ću ukrasiti zidove moga srca,
položiti ondje voljenog Gospodina,
i gledati Njegovo prekrasno mjesecoliko lice.“

(Śrīla Narottama dāsa Ṭhākura)

Dok sam tako stajao s osjećajem dubokog poštovanja, gledajući sādhuovo blaženo lice, prisjetio sam se da je cijeli smisao naše duhovne prakse uvijek se sjećati Kṛṣṇe i nikada Ga ne zaboraviti. To daje svjetlost našim srcima. Bez te svjetlosti uvijek ćemo lutati tamom neznanja i zaborava. Kakav je smisao takvog života?

ॐ Śacīnandana Swami, Indija, prosinac, 2013.

ŚACĪNANDANA SWAMI

seminari & događanja:

17 – 19. siječnja Yoga Expo, Munchen, Njemačka

30. siječnja Gaura-līlā večer, Dharma Castle, Njemačka

1. veljače 12-satni kīrtan, Berlin, Njemačka

8 – 13. veljače Seminar i proslava Vyāsa-pūje, Zagreb, Hrvatska

Više na: www.sacinandaswami.com